

LA POLITICA, FORA DEL PARLAMENT.JORDI SOLE TURA

L'anomenat "Debat sobre l'estat de la nació" va deixar clares dues coses. La primera és que hi ha una majoria parlamentària que funciona -- la que formen el Grup Socialista i el Grup de C.i.U. -- , que es manté amb solidesa i que té un programa clar, coherent i operatiu. La segona és que no hi ha cap alternativa.

Les intervencions del màxim dirigent del P.P., el Sr. Aznar, van ser lamentables en el fons i en la forma. No solament no va aportar cap idea ni cap solució als problemes reals del país, sinó que va fer un discurs parlamentari pla, incoherent i, en tot cas, impropï del principal dirigent de l'oposició. Quan va acabar, les cares dels seus diputats eren immensament llargues. Res no demostra més l'estat d'ànim en què els va deixar que aquella exclamació espontània de "Ens ha salvat !" que li va sortir al segon del P.P., el Sr. Alvarez-Cascos, quan es va conèixer l'excitadíssima roda de premsa de l'ex-diputat del Grup Socialista, el Sr. Pérez Mariño.

Les intervencions del president d'Izquierda Unida, el Sr. Anguita, millors en la forma, es van moure sempre en l'estratosfera, amb escassa relació amb la situació real de la nostra societat i sense cap proposta que toqués de peus a terra. La veritat és que no sé perquè d'aquell garbuix se'n diu "propostes d'esquerra": l'esquerra de veritat fa propostes i n'assumeix totes les conseqüències, entre elles, naturalment, la responsabilitat de governar, cosa que des de l'estratosfera no es pot fer. O sigui que des del punt de vista estrictament parlamentari les

2

coses són clares: hi ha una majoria sòlida i no hi ha ni alternativa ni recanvi.

En principi, això hauria de ser una molt bona notícia i ,com a tal, hauria de calmar els ànims excitats,refredar els jutges mediàtics,fer reflexionar els periodistes sensacionalistes i donar serenitat als ciutadans i les ciutadanes, especialment els empresaris i els sindicalistes. Però, el resultat no és exactament aquest. Precisament perquè al Parlament les coses són clares, la lluita política se situa més i més fòra del Parlament,a les redaccions d'alguns diaris, a determinades tertúlies radiofòniques i fins i tot en algun jutjat. De fet,s'inverteix el sentit real de la política democràtica: no són els partits de l'oposició els que critiquen programes i mesures i aporten alternatives polítiques sinó que són determinats mitjans de comunicació els qui fan la feina bruta de deteriorar la majoria parlamentària i els partits de l'oposició s'hi sumen després.

Enmig del maremagnum mediàtic,el Congrés dels Diputats i el Senat intenten continuar la seva tasca legislativa i controladora, aproven iniciatives importants i obren debats de gran transcendència.Parlem molt dels fons reservats,però gairebé no s'ha acordat cap atenció a l'aprovació per unanimitat per part del Congrés d'una nova llei que permetrà controlar els fons reservats. Tampoc no s'està seguint amb l'atenció que mereix la proposta de reformar el Senat i d'adequar-lo més exactament a la realitat de l'Estat de les Autonomies.I què sap l'opinió pública de les propostes d'Estatut d'Autonomia per les ciutats de Ceuta i Melilla o del debat sobre el pressupost de 1995 ?

L'atenció mediàtica i l'interés dels partits de l'oposició no va per aquí.Només els interessa allò que pugui crear inquietud, deteriorar la majoria parlamentària,desestabilitzar el govern i,molt especial-

3

ment, destruir la figura política i humana de Felipe González. Naturalment, és el seu dret i són lliures d'intentar portar les coses al terreny que ells prefereixen. Però nosaltres també tenim el dret i el deure de denunciar-ho, d'explicar la realitat de les coses, de defensar l'estabilitat política i aportar serenitat a una situació artificialment deteriorada.

Dic "artificialment" i ho subratllo, perquè aquesta és, a parer meu, la clau de volta de la qüestió. Es parla de crisi i sembla que els signes ho confirmen. Escàndols, decisions espectaculars de tal o tal jutge, denúncies de tal o tal diari. El problema és si aquesta és la crisi real de la societat espanyola o si és la crisi inventada pels qui en parlen i se'n beneficien. La nostra societat ha experimentat grans canvis socials i generacionals, ha fet grans progressos i també coneix noves contradiccions, sovint superposades a contradiccions d'abans, encara no superades. Té sentit que en aquesta societat nostra, viva i contradictòria, en moviment constant, el principal problema sigui avui, com ens diuen i repeteixen des de diaris, ràdios, televisions i partits de l'oposició, un obscur assumpte de terrorisme i contraterrorisme dels primers anys de la transició a la democràcia, quan les circumstàncies eren tan diferents de les d'ara i cap força democràtica no controlava plenament els aparells estatals heretats del franquisme?

La resposta a aquesta pregunta és la clau per entendre l'actual situació. I també per trobar la manera de fer front a una campanya que, si no l'aturem, pot acabar deteriorant tot el nostre sistema democràtic i totes les nostres institucions.

Revita
"Indra" (PSC)

20.2.95

20.7.95

6. Antoni Dolan
Viqui·l·lent

Benvolgut Antoni,

Aprí' fets l'artí·cl·et.
No s'·en·de l'·alt·re m'·ó·y,
però no·c·pe·ren·v·en·t·e.

Una despeda

Abel

2803545

* INFORME DE TRANSMISION *

Identif...

NUM : 91 2883545

Fecha: 28-02-95 19:07

Fecha/Hora	28-02-19 07
Nun. Marcado	2212737
Interlocutor	2212737
Tiempo	2'18"
Modo	NORM
Pag.	4
Resultado	Correcto

Fax
Antoni
D. M. M. V.